

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: JUDr. J. M.

zastoupen Mgr. Ondřejem Zaorálkem, advokátem

sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, 700 30 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**

sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/159577-923,

ve věci příspěvku na zvláštní pomůcku,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Specifikace věci

1. Předmětem věci je nepřiznání žalobci příspěvku na zvláštní pomůcku (digitální čtecí přístroj pro nevidomé s hlasovým výstupem) podle ustanovení § 9 zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „zákon o poskytování dávek“).
2. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 21. 12. 2021 domáhá zrušení výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky, Krajské pobočky v Ostravě, ze dne 19. 4. 2021 (dále též i „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“) nepřiznávající mu příspěvek na zvláštní pomůcku.

II. Relevantní skutková zjištění

3. Žalobce požádal příslušný úřad práce dne 11. 11. 2020 o příspěvek na zvláštní pomůcku – digitální čtecí přístroj „OrCam MyEye“, přičemž žádost telefonicky odůvodnil dne 13. 11. 2020 co do účelu využití požadované zvláštní pomůcky.
4. Zdravotní stav žalobce posoudil v řízení před správním orgánem prvního stupně posudkový lékař Okresní zprávy sociálního zabezpečení v Ostravě. V posudku o zdravotním stavu dne 5. 1. 2021 konstatoval, že se u žalobce jedná o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou je těžká porucha zraku – „vpravo vidí jen pohyb slabě, světlocit slabě, vlevo 5/40 s korekcí + 3 cyl ax 75 5/30“. Jedná se o těžké postižení zrakových funkcí se ztrátou vidění pravého oka a středně těžkým postižením zrakové ostrosti vidoucího levého oka. Nálezy neprokazují postižení uvedené v seznamu taxativně vyjmenovaných zdravotních postižení v příloze k zákonu o poskytování dávek, nejde o těžké zrakové postižení uvedené v bodu 2, části I. přílohy zákona o poskytování dávek.
5. Rozhodnutím ze dne 19. 4. 2021 správní orgán prvního stupně s odkazem na citovaný posudek žádost žalobce zamítl.
6. K odvolání žalobce namítající neobjektivní posouzení zrakové poruchy žalobce a jeho diskriminaci oproti na jedné straně osobám zcela nevidomým a osobám, u nichž je možné zrakové vady korigovat, např. brýlemi, na straně druhé, jakož i absenci reagence prvostupňového rozhodnutí na technický vývoj, žalovaný zadal posudkové komisi Ministerstva práce a sociálních věcí, pracoviště v Ostravě (dále též jen „MPSV ČR v Ostravě“) posouzení zdravotního stavu žalobce ve smyslu zákona o poskytování dávek. Posudkem MPSV ČR v Ostravě ze dne 6. 8. 2021 je konstatováno, že u žalobce absentuje

těžké zdravotní postižení uvedené v bodu 2, části I. přílohy k zákonu o poskytování dávek. Posudková komise uzavřela, že dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav je u žalobce zapříčiněn ztrátou vidění pravého oka a středně těžkou slabozrakostí levého vidoucího oka. Nejedná se o zdravotní postižení charakteru těžkého zrakového postižení dle části I., bodu 2, písm. a) a b) přílohy k zákonu o poskytování dávek odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku žádanou žalobcem - digitální čtecí přístroj pro nevidomé s hlasovým výstupem. Posudková komise reagovala na námitky žalobce spočívající v tom, že splňuje podmínky předpokládané v části I., bodu 2, písm. c) a d) přílohy k zákonu o poskytování dávek, přičemž upřesnila, že pro účely žalobcem žádané zvláštní pomůcky se jeho zdravotní stav posuzuje dle písmen a) a b) části I., bodu 2, přílohy k dotčenému zákonu, přičemž postižení žalobce není v těchto ustanovení taxativně vyjmenováno; jeho žádost tak nelze posoudit kladně.

7. Žalobce byl před jednáním posudkové komise písemně informován, že komise bude jeho zdravotní stav posuzovat i bez jeho osobní účasti na podkladě shromážděných dokumentů, k čemuž se žalobce nevyjádřil. Posudková komise jednala dne 6. 8. 2021 bez přítomnosti žalobce či jeho právního zástupce.
8. U ústního jednání dne 18. 8. 2021 před žalovaným žalobce blíže rozvedl své závěry o diskriminaci své osoby co do přístupu k žádané zvláštní pomůcce, přičemž formuloval otázku, proč má právo číst slepec a nikoliv žalobce, který má oproti osobě nevidomé pouze tu výhodu, že se dokáže orientovat v sobě známém okolí, což mu však ke četní nepomůže.
9. V doplnění odvolání ze dne 11. 9. 2021 žalobce namítal, že nebyl osobně přítomen jednání posudkové komise, která postupovala ryze formálně. Upřesnil, že lékařské zprávy kliniky Gemini předával svému ošetřujícím lékařům MUDr. F. a jsou obsahem přezkoumávané dokumentace. Dále namítl, že význam žádané pomůcky je zkreslován, neboť se nejedná o zařízení určené toliko pro nevidomé. Má za to, že splňuje kritéria dle části I., bodu 2, písm. b), c) a d) přílohy zákona o poskytování dávek. Postup správního orgánu považuje za diskriminační, neboť je vyloučen z práv, které mají slepci i osoby se změnou ostrosti zraku korigovatelnou pomocí např. brýlí, chirurgických zásahů či lékařské vědy. Pouze osoby, jakou je žalobce, toto právo nemají. Prvostupňové rozhodnutí považuje za přepjatě formalistické a rozporné a čl. 5 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením (*pozn. soudu*: Úmluva OSN přijatá dne 13. 12. 2006, vstup v platnost pro Českou republiku dne 28. 10. 2009, vyhlášena se Sbírce mezinárodních smluv pod č. 10/2010 Sb.m.s., dále jen „Úmluva o právech osob se zdravotním postižením“).
10. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí úřadu práce s poukazem na závěry PK MPSV v Ostravě. Podtrhl skutečnost, že při posuzování zdravotního stavu pro účely příspěvku na zvláštní pomůcku nelze aplikovat tzv. princip srovnatelnosti, přičemž posudkové závěry hodnotil jako úplné a přesvědčivé. U žalobce se nejedná o těžké zdravotní postižení taxativně uvedené v písmenech a) a b) bodu 2, části I. přílohy zákona o poskytování dávek. K námitce o neuvedení požadované pomůcky v seznamu pomůcek, na jejichž pořízení lze poskytnout příspěvek, žalovaný uvedl, že použil zásadu funkcionality - žádaná pomůcka je srovnatelná co do své funkce s pomůckou digitální čtecí přístroj pro nevidomé s hlasovým výstupem. Žalovaný se vypořádal i s námitkou osobní neúčasti žalobce u jednání posudkové komise, přičemž tato dle žalovaného v dané věci nebyla nutná.

III. Žalobní body

11. Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 21. 12. 2021 žalobce namítá prvně, že zhodnocení jeho zdravotního stavu posudkovou komisí neodpovídá objektivní skutečnosti, neboť je takového charakteru, že se jedná v zásadě o těžké zdravotní postižení. U pravého oka jde o praktickou ztrátu visu, u oka levého o těžké zdravotní postižení, jež nelze korigovat žádnými pomůckami. Posudková komise nevzala v potaz lékařskou dokumentaci kliniky Gemini ve Zlíně a žalobce se osobně neúčastnil jejího jednání. Takto nebyl úplně zjištěn skutkový stav a závěry posudku jsou nesprávné (dále vypořádáváno jako žalobní bod „*neobjektivní posouzení zdravotního stavu žalobce*“).
12. Žalobce dále namítá, že jeho zdravotní postižení lze subsumovat po písmena c) a d) bodu 2, části I. přílohy zákona o poskytování dávek, avšak v napadeném rozhodnutí i posudku se uvádí, že zdravotní postižení žalobce neodpovídá toliko postiženým specifikovaným v písmenech a) a b) bodu 2, části I. přílohy daného zákona. Pokud by měla být aplikována jen část přílohy, pak daný postup považuje žalobce za diskriminační (dále vypořádáváno jako žalobní bod „*nesprávná aplikace právní úpravy*“).
13. Žalobce dále argumentuje diskriminací žalobce v posuzované věci a na podporu svých závěrů poukazuje na judikaturu Ústavního soudu, konkrétně na jeho nálezy Pl. ÚS 42/01 ze dne 6. 6. 2006 (myšleno pravděpodobně Pl. ÚS 42/04 ze dne 6. 6. 2006 – *pozn. soudu*) a I. ÚS 2637/17 ze dne 23. 1. 2008 (dále vypořádáváno jako žalobní bod „*diskriminace žalobce*“).
14. Postup žalobce závěrem bez bližšího odůvodnění považuje za rozporný se zásadou právní jistoty, rovnosti, zákazu diskriminace, legitimního očekávání a předvídatelnosti správního rozhodnutí, jakož i rozporný s čl. 5 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením (dále vypořádáváno jako žalobní bod „*další pochybení žalovaného*“).

IV. Stanovisko žalovaného

15. Ve svém vyjádření ze dne 1. 2. 2022 žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby. V konkrétnostech uvádí, že posudková komise nemá povinnost posuzovaného osobně vyšetřovat, poukazuje na charakter posudkového lékařství, vyjadřuje se i k námitce žalobce, že splňuje kritéria zdravotního postižení dle písm. c) a d) bodu 2, části I. přílohy k zákonu o poskytování dávek. Žalovaný zmiňuje zásady ekvivalence a solidarity v systémech sociálního zabezpečení, jakož i možnost zákonodárce zohlednit vývoj pomůcek v čase díky zásadě funkcionality.

V. Replika žalobce

16. Ve svém vyjádření ze dne 14. 4. 2022 žalobce zdůrazňuje přílišně formalistický výklad právní úpravy aplikované v souzené věci žalovaným, přičemž rozvádí své úvahy o diskriminaci žalobce. Má za to, že je vyloučen z nároku na zvláštní pomůcku a diskriminován tím, že na rozdíl od osoby, která může číst díky zrakové korekci v důsledku provedené léčby, nebo na rozdíl od osoby, která je krátkozraká na úrovni stanovené aplikovanou přílohou k zákonu o poskytování dávek, jemu není poskytnuta pomůcka, díky které by mohl číst. Současný systém tak znevýhodňuje osoby silně dalekozraké před osobami krátkozrakými. Osoby nevidomé či osoby silně krátkozraké, jejichž zrakové postižení je, pokud se jedná o možnost čtení, méně závažné, mají totiž právo na poskytnutí příspěvku na zvláštní pomůcku umožňující zejména čtení. Oproti tomu žalobce, jehož zrakové postižení (jednostranná slepota na jedno oko a silná tupoizrakost na oko druhé) mu neumožňuje číst, je z práva na poskytnutí příspěvku vyloučen. Namítá nesoulad

s mezinárodní smlouvou a rozpor s čl. 5 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením, a navrhuje proto postup dle čl. 95 odst. 2 Ústavy.

17. S vyjádřením doložil i soudem vyžádané zprávy lékařské kliniky Gemini ve Zlíně, přičemž k opětovné výzvě soudu sdělil dne 29. 4. 2022, že nespatřuje rozpory mezi těmito zprávami a závěry PK MPSV v Ostravě. Pouze namítá, že dané zprávy nebyly posudkovou komisí plně využity, resp. byly pomínuty.

VI. Jednání soudu

18. U jednání soudu dne 26. 6. 2022 žalobce setrval na závěrech ohledně diskriminace své osoby. Faktické důsledky jeho zdravotního postižení jsou stejné nebo závažnější než ty uvedené v příloze k zákonu o poskytování dávek, nicméně pod ně nejsou subsumovatelné. Navrhl zpracování znaleckého posudku za účelem vyhodnocení důsledků zdravotního postižení žalobce ve světle Evropské úmluvy o ochraně práv osob se zdravotním postižením (myšlena pravděpodobně Úmluva o právech osob se zdravotním postižením – *pozn. soudu*). Upřesnil, že lékařské zprávy kliniky Gemini ve Zlíně, které doložil soudu, zároveň předložil svému oštrujícímu lékaři MUDr. F. Nespatřuje rozpor s posudkovými závěry a těmito zprávami, toliko namítá, že na podkladě daných zpráv měly být vyhodnoceny faktické důsledky zdravotního postižení žalobce.
19. Žalobce ve svém účastnickém výsledku zdůraznil, že taxativní výčet postižení v příloze k zákonu o poskytování dávek nepodchycuje veškeré možné srovnatelné poruchy zraku, zejména s důrazem na možnost čtení. Diskriminaci spatřuje v tom, že v příloze vyjmenovaných poruchách jsou i ty, u nichž člověk dokáže číst. On však číst nedokáže, přičemž příloha jeho poruchu nezohledňuje.
20. Žalovaný uvedl, že zdravotní stav žalobce byl řádně objektivizován. Žalobcovo postižení není podřaditelné pod taxativně vyjmenovaná postižení příslušné pasáže přílohy zákona o poskytování dávek.

VII. Posouzení věci krajským soudem

21. Krajský soud poté co zjistil, že žaloba byla podána včas v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.
22. **Dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.**

VII. 1. Neobjektivní posouzení zdravotního stavu žalobce

23. V nyní posuzované věci žalobce namítal, že jeho zdravotní stav nebyl náležitě objektivizován. Důvodem bylo nezohlednění lékařských zpráv kliniky Gemini ve Zlíně a osobní neúčast žalobce u jednání posudkové komise.
24. K tomu krajský soud uvádí, že ani po dvou výzvách žalobce neoznačil konkrétní rozpory, které by měly existovat mezi závěry jím doložených lékařských zpráv kliniky Gemini ve Zlíně se závěry posudkových lékařů. Tyto ostatně nenamítal ani u ústního jednání,

přičemž k dotazu soudu upřesnil, že žádné rozpory nenamítá, dané zprávy však mají prokázat faktický dopad jeho postižení na praktické fungování žalobce.

25. Krajský soud předně v obecné rovině podotýká, že ve věcech poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, které jsou podmíněny zdravotním stavem účastníka řízení, je rozsah soudního přezkumu vymezen povahou věci. Posouzení povahy zdravotního postižení z hlediska splnění podmínek nároku na dávku podle zákona o poskytování dávek je věcí odborně medicínskou, k níž správní orgán ani soud nemají potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, aby se k těmto otázkám vyjádřily. Pro potřeby správního řízení v prvním stupni tuto úlohu plní okresní správa sociálního zabezpečení a v rámci odvolacího řízení posuzuje zdravotní stav občanů žalovaný, který za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise, jak vyplývá z § 4 odst. 2 a § 8 odst. 1 písm. e) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení).
26. Posudky posudkové komise MPSV následně soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad uvedených v § 77 odst. 2 s. ř. s., avšak s ohledem na mimořádný význam v tomto řízení bývá tento posudek důkazem rozhodujícím v případech, kdy z hlediska své celistvosti a přesvědčivosti nevzbuzuje žádné pochyby, a nejsou-li tu ani žádné jiné skutečnosti nebo důkazy, kterými by správnost posudku mohla být zpochybněna. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 55/2013 – 29).
27. Krajský soud tedy ověřil a porovnal závěry lékařských zpráv kliniky Gemini z let 2015 a roku 2020, jak byly doloženy žalobcem, se závěry posudkových lékařů, přičemž k žádným rozporům nedospěl. Nutno dále dodat, že, jak žalobce sám tvrdí, lékařské zprávy kliniky Gemini předal svému ošetřujícímu lékaři MUDr. F., přičemž posudkoví lékaři vycházeli z kompletní dokumentace tohoto lékaře, tedy logicky i z těchto zpráv (srov. stranu 2 posudku PK MPSV v Ostravě, odstavce prvního shrnujícího podkladu, jimiž posudková komise disponovala při vypracování posudku, jakož i výčet rozhodujících podkladů posudku okresní zprávy sociálního zabezpečení). Stejně tak PK MPSV v Ostravě vycházela z nálezu oční ambulance MUDr. S. ze dne 3. 9. 2020, jenž zmiňuje výstupy operace, kterou žalobce na dané klinice Gemini podstoupil.
28. PK MPSV se též vypořádala s námitkami žalobce vznesenými v odvolání ohledně podřazení jeho postižení pod jiná písmena bodu 2, části I. přílohy k zákonu o poskytování dávek [konkrétně písm. c) a d)]. Posudková komise vysvětlila žalobci, že pro nárok na jím konkrétně žádanou zvláštní pomůcku předpokládá podřaditelnost jeho zdravotního postižení pod písmena a) a b) bodu 2, části I. přílohy k dotčenému zákonu, nepostačí subsumce pod písmena c) a d), jak se žalobce domnívá.
29. S ohledem na výše uvedené považuje krajský soud posudek PK MPSV v Ostravě za úplný a přesvědčivý. Úkolem posudkové komise je mimo jiné vyjádřit závěry posudkového hodnocení způsobem, který bude srozumitelný a přesvědčivý pro správní orgány a pro soud (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 1 Ads

12/2018 – 32, nebo ze dne 23. 3. 2017, č. j. 2 Ads 17/2017 – 15). Těmto požadavkům posudek PK MPSV v Ostravě dostál.

30. Za situace, kdy pro posouzení zdravotního stavu žalobce jsou primárně určeny posudkové komise MPSV (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 Ads 93/2012 – 33, nebo ze dne 14. 3. 2018, č. j. 3 Ads 64/2017 – 37), považuje krajský soud zdravotní stav žalobce za řádně objektivizovaný a žalobní námitka o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu či o rozporných závěrech posudku PK MPSV v Ostravě neobstojí.
31. I z tohoto důvodu shledal krajský soud nadbytečným realizaci znaleckého posudku, jehož zpracování žalobce u jednání soudu dne 23. 6. 2022 navrhoval za účelem faktického vyhodnocení důsledků zdravotního postižení žalobce ve světle Úmluvy o ochraně práv se zdravotním postižením.
32. Krajský soud k námitce stran osobní neúčasti žalobce u jednání posudkové komise upozorňuje na znění § 8 odst. 8 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení. Podle označeného ustanovení vychází okresní správa sociálního zabezpečení při posuzování zdravotního stavu mj. pro účely poskytnutí dávek podle zákona o poskytování dávek zejména z *nálezů ošetřujícího lékaře, popřípadě výsledků funkčních vyšetření a výsledků vlastního vyšetření lékaře, který plní úkoly okresní správy sociálního zabezpečení (...).* Dále podle § 16a odst. 4 tohoto zákona je orgán sociálního zabezpečení příslušný k posouzení zdravotního stavu podle § 4 odst. 2 nebo § 8 oprávněn vyzvat posuzovanou fyzickou osobu, aby se podrobila vyšetření svého zdravotního stavu lékařem plnícím úkoly orgánu sociálního zabezpečení [písm. a)] nebo poskytla jinou součinnost, která je potřebná k vypracování posudku [písm. d)].
33. Právě citovaná ustanovení, ani žádný jiný předpis, tedy nestanoví povinnost vždy nutně provést zjišťovací lékařskou prohlídku pro účely posouzení žádosti o invalidní důchod (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 65/2012-21). Zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení totiž v § 8 odst. 2 dává správnímu orgánu, který je příslušný k posouzení žádosti, toliko možnost o zjišťovací lékařskou prohlídku požádat. Vlastní vyšetření lékaře, který plní úkoly okresní správy sociálního zabezpečení, patří mezi podklady pro rozhodování o žádosti o invalidní důchod, které odstavec 8 téhož ustanovení vyjmenovává v demonstrativním výčtu. Z ničeho nelze dovodit, že by žadatel musel být posudkovým lékařem, respektive posudkovou komisí, osobně vyšetřen. Jedná se pouze o možnost, kterou žalovaná, posudková lékařka či posudková komise mají (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 6. 2012, č. j. 6 Ads 21/2012-30, bod 14 či ze dne 24. 3. 2021, č. j. 10 Ads 290/2019 – 24).
34. V souzené věci ze správního spisu vyplývá, že byl žalobce dopisem ze strany PK MPSV v Ostravě informován o skutečnosti, že posudková komise může přijmout závěr i bez jeho účasti, přičemž na uvedené nikterak nereagoval.
35. K tomu lze uzavřít, že úkolem posudkové komise MPSV, která se zabývala žalobcovým zdravotním stavem, bylo „pouze hodnotit zdravotní stav žadatele podle kritérií stanovených právními předpisy, nikoliv provádět primární klinická zjištění. To je úkolem ošetřujícího lékaře stěžovatele a lékařů odborných, u nichž se léčí (...) Přítomnost stěžovatele na jednání posudkové

komise by tak byla nezbytná pouze v případě, pokud by zdravotní dokumentace o jeho zdravotním stavu byla neúplná, některé nálezy nejednoznačné či dokonce rozporné, případně pokud by bylo třeba došetřit některé skutečnosti a komise k tomu od něj potřebovala podrobnější informace“ (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Ads 91/2012-19, nebo též ze dne 5. 2. 2016, č. j. 2 Ads 209/2015-76, bod 44). Osobní vyšetření má zvláštní význam, existují-li rozpory mezi posudkovým hodnocením a podkladovými materiály (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 6. 2017, čj. 10 Ads 337/2016-33, bod 16). Nic z toho však nebyl žalobcův případ, neboť v něm není pochyb o souladu posudkových závěrů a kompletní lékařské dokumentace.

36. Žalobcova námitka, že posuzující lékaři pochybili, pokud jej nevyšetřili osobně, je tedy nedůvodná.

VII. 2. Nesprávná aplikace právní úpravy

37. Při posouzení této žalobní námitky krajský soud vycházel z posléze citovaných ustanovení zákona o poskytování dávek, jakož i jeho prováděcí vyhlášky č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále jen „vyhláška č. 388/2011 Sb.“).
38. Podle § 9 odst. 1 zákona o poskytování dávek *nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku má osoba, která má (...) těžké zrakové postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, a její zdravotní stav nevylučuje přiznání tohoto příspěvku.* Odstavec třetí citovaného ustanovení uvádí, že *za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav se pro účely tohoto zákona považuje nepříznivý zdravotní stav, který podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než 1 rok.* Odstavec čtvrtý pak stanoví, že *zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku a zdravotní stavy vylučující jeho přiznání jsou uvedeny v příloze k tomuto zákonu.*
39. Podle části I. bodu 2 této přílohy jsou za zdravotní postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku považována tato těžká zraková postižení:

a) úplná nevidomost obou očí, ztráta zraku zahrnující stavy od naprosté ztráty světlocitu až po zachování světlocitu s chybnou světelnou projekcí,

b) praktická nevidomost obou očí, zraková ostrost s optimální korekcí v intervalu 1/60 (0,02) - světlocit s jistou projekcí nebo omezení zorného pole do 5 - 10 stupňů od bodu fixace, bez omezení zrakové ostrosti,

c) těžká slabozrakost obou očí, zraková ostrost s optimální korekcí v intervalu 3/60 (0,05) - lepší než 1/60 (0,02),

d) ztráta jednoho oka nebo ztráta visu jednoho oka se závažnější poruchou zrakových funkcí na druhém oku, visus vidoucího oka roven nebo horší než 6/60 (0,10) nebo koncentrické zúžení zorného pole do 45 stupňů od bodu fixace.

40. Na souzenou věc dopadá dále vyhláška 388/2011 Sb., jež ve své příloze č. 1 skýtá seznam druhů a typů zvláštních pomůcek určených osobám se zdravotním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, na jejichž pořízení se poskytuje příspěvek na zvláštní pomůcku. Zvláštní pomůcky určené pro osoby těžce zrakově postiženým osobám jsou specifikovány v bodu II., přílohy 1 této vyhlášky takto:

1. Osobám se zdravotním postižením, které je uvedeno v části I bodě 2 přílohy k zákonu, jsou určeny tyto zvláštní pomůcky:

- a) kalkulačtor s hlasovým výstupem,*
- b) digitální zápisník pro zrakově postižené s hlasovým výstupem nebo braillovým displejem,*
- c) speciální programové vybavení pro zrakově postižené,*
- d) elektronická orientační pomůcka pro zrakově postižené a hluchoslepé; jedná se o akustické orientační majáky, vysílačky pro ovládání akustických orientačních majáků, pomůcky na zachytávání vysokých překážek,*
- e) multifunkční elektronická komunikační pomůcka pro zrakově postižené a hluchoslepé; jedná se o stolní nebo mobilní telefony se zvětšenou a kontrastní klávesnicí, ozvučené mobilní telefony nebo tablety se speciálními funkcemi či příslušenstvím pro zrakově postižené,*
- f) měřicí přístroje pro domácnost s hlasovým nebo hmatovým výstupem.*

2. Osobám se zdravotním postižením, které je uvedeno v části I bodě 2 písm. a) a b) přílohy k zákonu (zvýrazněno soudem), jsou určeny tyto zvláštní pomůcky:

- a) vodící pes,*
- b) psací stroj pro nevidomé,*
- c) popisovací kleště pro nevidomé,*
- d) indikátor barev pro nevidomé,*
- e) braillový displej pro nevidomé,*
- f) tiskárna reliéfních znaků pro nevidomé,*
- g) hlasové popisovače pro nevidomé a hluchoslepé,*
- h) digitální čtecí přístroj pro nevidomé s hlasovým výstupem (zvýrazněno soudem).*

3. Osobám se zdravotním postižením, které je uvedeno v části I bodě 2 písm. a) až c) přílohy k zákonu, jsou určeny tyto zvláštní pomůcky:

a) diktafon,

b) kamera s hlasovým výstupem.

4. Osobám se zdravotním postižením, které je uvedeno v části I bodě 2 písm. b) až d) přílohy k zákonu, jsou určeny tyto zvláštní pomůcky:

a) kamerová zvětšovací lupa,

b) digitální zvětšovací lupa.

41. Již výše konstatováno, že posouzení povahy zdravotního postižení z hlediska splnění podmínek nároku na dávku osobám se zdravotním postižením je věcí odborně medicínskou, k níž správní orgán ani soud nemají potřebné odborné znalosti, a proto se vždy obrací k osobám, které jimi disponují, jimiž jsou v souzené věci posudkové komise. V nyní projednávané věci tak byl pro žalovaného stěžejním důkazem posudek PK MPSV v Ostravě ze dne 6. 8. 2021, podle jehož závěru nebyl žalobce v rozhodné době osobou, která má ve smyslu § 9 odst. 1 a odst. 4 zákona o poskytování dávek zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu uvedené v příloze tohoto zákona. U žalobce není dáno těžké zdravotní postižení uvedené v bodu 2, části I. přílohy k citovanému zákonu. PK MPSV v Ostravě dospěla k závěru, že u žalobce je dlouhodobě nepříznivý stav zapříčiněn ztrátou vidění pravého oka a středně těžkou slabozrakostí levého vidoucího oka, a nejedná se tak o zdravotní postižení charakteru těžkého zrakového postižení uvedeného v části I., bodu 2 písm. a) a b) přílohy k zákonu o poskytování dávek odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku – digitální čtecí přístroj pro nevidomé s hlasovým výstupem.
42. Při vypracování posudku vycházela posudková komise z posudkového spisu okresní správy sociálního zabezpečení, zdravotní dokumentace praktického ošetřujícího lékaře, nálezů oční ambulance, z nálezů neurologických a chirurgických. Po posouzení těchto podkladů nenalezla u žalobce takové zdravotní postižení, které by splňovalo kritéria pro poskytnutí příspěvku na žádanou zvláštní pomůcku, a po takto provedeném přezkumu potvrdila posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Ostrava ze dne 5. 1. 2021, na základě něhož nebyla žalobci tato dávka přiznána.
43. Podle výše zmiňovaných ustanovení (srovnej bod II. 2., písm. h) přílohy 1. vyhlášky č. 388/2011 Sb.), lze digitální čtecí přístroj pro nevidomé s hlasovým výstupem poskytnout pouze osobám se zdravotním postižením, které je uvedeno v části I bodě 2 písm. a) a b) přílohy k zákonu o poskytování dávek.
44. Nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku tedy nemá každá osoba s těžkou poruchou zraku, která podle poznatků lékařské vědy trvá nebo má trvat déle než rok, nýbrž jen taková

osoba, která trpí zdravotním postižením charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu uvedeným v příloze k tomuto zákonu a u níž přiznání příspěvku nevylučuje zdravotní stav charakterizovaný v téže příloze. K tomu pak přistupuje znění části I. bodu 2 přílohy k zákonu o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, kde se výslovně uvádí, že za těžké zdravotní zrakové postižení odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku se považují tam specifikovaná postižení po písmeny a) až d). Jejich výčet je přitom formulován uzavřeně a ani ze znění § 9 citovaného zákona či jiných ustanovení jeho přílohy není možné usuzovat, že by okruh těžkých vad zraku, pro něž lze tuto dávku přiznat, byl stanoven pouze demonstrativně. Podmínky nároku na příspěvek na zvláštní pomůcku totiž nejsou v tomto zákoně uvedeny slovy „zejména“, „například“ či „v dalších obdobných zdravotních postiženích“. Je tedy zřejmé, že v příloze k tomuto zákonu je obsažen taxativní výčet zdravotních postižení odůvodňujících přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku.

45. Cílem aplikované právní úpravy je dle důvodové zprávy zvýšení adresnosti a efektivnosti dávkové pomoci poskytované osobám se zdravotním postižením a v maximální možné míře snížit počet posudkových schémat. Příspěvek na zvláštní pomůcku je pak poskytován osobám naplňujícím indikace specifikované v příloze zákona. Příspěvek je poskytován jen osobám se zdravotním postižením, které je podmíněno dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem. Potřeba a vhodnost zvláštní pomůcky je posuzována jak z hlediska zdravotního stavu, tak i z hlediska sociálního.
46. Seznam zvláštních pomůcek, resp. okruhy jednotlivých typů pomůcek, je pak stanoven ve vyhlášce č. 388/2011, neboť s ohledem na relativně rychlý technický pokrok i pokrok v léčebných postupech může docházet k častým změnám v právní úpravě.
47. Žalobcem požadovaná zvláštní pomůcka - digitální čtecí přístroj pro nevidomé s hlasovým výstupem - je dle citované vyhlášky výslovně určen toliko pro osoby, jejichž zrakové postižení je uvedeno v části I., bodě 2, písm. a) a b) přílohy k zákonu o poskytování dávek. Nelze proto přijmout argumentaci žalobce, že v jeho případě byla aplikována pouze část přílohy k zákonu o poskytování dávek [rozuměj postižení specifikovaná toliko pod písmeny a) a b) a nikoliv písmena c) a d) daného bodu]. Žalobce touto svou argumentací zcela přehlíží existenci vyhlášky č. 388/2011 Sb., přičemž, jak bylo uvedeno výše, tato provádí aplikovaný zákon o poskytování dávek co do specifikace okruhu jednotlivých typů pomůcek.
48. Též nelze přijmout argumentaci žalobce, že byl význam pomůcky v jeho případě zkreslen. Žalovaný v souzené věci aplikoval zásadu funkcionality. Žádosti o poskytnutí zvláštní pomůcky ze dne 11. 11. 2020 se žalobce ucházel o „digitální čtecí přístroj“, jehož funkce doplnil telefonicky dne 13. 11. 2020 takto: „čtení knih, dokladů, dopisů, příbalových letáků, rozpoznávání předmětů dle čárových kódů, obličejů, bankovek, barev, čtení titulků v televizi“. Žalovaný účel a funkce žádané zvláštní pomůcky poměřil s pomůckami specifikovanými ve vyhlášce č. 388/2011 Sb., a zcela správně dospěl k závěru, že v případě žalobce má být jeho žádost o zvláštní pomůcku hodnocena ve smyslu přílohy 1., bodu II. 2 písm. h) jako žádost o „digitální čtecí přístroj pro nevidomé s hlasovým výstupem“ ve vyhlášce č. 388/2011 Sb. Jiná pomůcka odpovídající účelu pomůcky, kterou žalobce žádá, ostatně v seznamu vyhlášky ani nefiguruje. Sám žalobce ve svých podáních též netvrdil, v čem konkrétně měl žalovaný význam pomůcky „zkreslit“.

49. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že i dle prostého jazykového výkladu aplikovaných právních předpisů má nárok na příspěvek na zvláštní pomůcku označenou jako digitální čtecí přístroj pro nevidomé s hlasovým výstupem osoba, jejíž zdravotní postižení je uvedeno v písm. a) a b), bodu 2, části I přílohy zákona o poskytování pomůcek. Naopak, znění § 9 odst. 4 tohoto zákona výslovně stanoví, že za zdravotní postižení charakteru dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu odůvodňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku se považují jen v příloze vyjmenované nemoci. Proto tato dávka nemůže být poskytnuta osobě s jinou vadou zraku, než je specifikováno v předmětné příloze zákona o poskytování dávek, ve spojení s přílohou k vyhlášce č. 388/2011 Sb. Dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce dle posudkových lékařů nekoresponduje s písm. a) a b) bodu 2, přílohy I. zákona ve spojení s písmenem h), bodu II. 2. přílohy 1. k vyhlášce 388/2011 Sb., které jsou předpokladem pro poskytnutí digitálního čtecího přístroje pro nevidomé s hlasovým výstupem, tedy neodůvodňuje přiznání dávky ani na základě nejširšího možného jazykového výkladu právních norem obsažených v tomto právním předpise.
50. Tuto dávku pak nelze žalobci poskytnout ani za pomoci analogie, jež je obecně myslitelná i při taxativním výčtu (srov. Melzer, F. Metodologie nalézání práva. Úvod do právní argumentace. 2. vyd. Praha: C. H. Beck, 2011, s. 249). Shora vyjmenovaný okruh zdravotních postižení uvedených v části I. bodu 2 písm. a), b), přílohy k zákonu o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením totiž obsahuje jen nejzávažnější vady zraku, takže úmyslem zákonodárce bylo poskytnutí příspěvku pouze takto nejpostiženějším osobám. Skutečnost, že stěžovatel mezi ně nepatří, vyplývá z posudkových závěrů – jeho postižení levého oka má charakter středně těžké slabozrakosti.
51. Judikaturou již bylo potvrzeno, že výčet zdravotních postižení v příloze k zákonu o poskytování dávek, která odůvodňuje přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku je výčtem taxativním, u žadatele se musí jednat o zdravotní postižení shodné s postiženími tak vyjmenovanými, přičemž přirovnávání postižení jiných není přípustné (viz například Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 4. 6. 2013, č. j. 2 Ad 14/2013-20, kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 55/2013-29, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 4 Ads 51/2016-29).
52. Krajský soud proto uzavírá, že zákonná právní úprava zcela jasně konkretizuje a jmenovitě uvádí, co se považuje za těžkou zrakovou vadu. Jiná než tam uvedená zdravotní postižení uznat nelze. Zařazení konkrétního zdravotního postižení do zákonem vymezeného rozsahu, je pak oprávněn učinit pouze lékař okresní správy sociálního zabezpečení a ve druhém stupni posudková komise MPSV, jejichž odborně medicínskými závěry je vázán jak správní orgán, tak i soud. Analogie není přípustná. Pokud by tomu tak bylo, zákonodárce by zcela jistě zvolil jinou formulaci, než jak tomu je nyní, např. by umožnil zařadit „i další zdravotní postižení obdobná či srovnatelná s tam uvedenými“ nebo by zvolil formulaci „zejména“ či „například“. Protože je však dané vymezení striktní a pro účely poskytnutí digitálního čtecího přístroje pro nevidomé s hlasovým výstupem předpokládá jmenovitě zdravotní postižení pouze uvedené v písm. a) a b) bodu 2 přílohy I. k zákonu o poskytování dávek, není možné takto vymezený rozsah jakkoliv rozšiřovat. Uvedený závěr vyplývá i z výše citovaného rozsudku Krajského soudu v Českých

Budějovicích ze dne 4. 6. 2013, č. j. 2 Ad 14/2013-20, v němž se ve vztahu k § 9 odst. 2 a 4 zákona či o poskytování dávek uvádí: „*Těžká vada nosného nebo pohybového ústrojí opodstatňující přiznání příspěvku na zvláštní pomůcku, motorové vozidlo, je výlučně vada vyjmenovaná v příloze k zákonu. Musí se jednat o postižení shodné, přirovnávání postižení jiných není přípustné*“. Uvedený závěr byl potvrzen i Nejvyšším správním soudem (srov. jeho rozsudky citované v předchozím odstavci) a převzat například rozsudkem Krajského soudu v Hradci králové ze dne 5. 3. 2020, č. j. 32 Ad 14/2019-27.

VII. 3. Diskriminace žalobce

53. Žalobce má za to, že byl v souzené věci diskriminován, neboť je aplikovanou právní úpravou vyloučen z poskytnutí příspěvku na žádanou zvláštní pomůcku, na níž mají nárok na jedné straně osoby zcela nevidomé, a na druhé straně i osoby s korigovatelnou vadou zraku. Namítá porušení čl. 5 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením zakotvujícím zákaz diskriminace a argumentuje nálezy Ústavního soudu České republiky.
54. V této souvislosti musí krajský soud předně upozornit, že předmětem práv, při jejichž poskytování měl být žalobce diskriminován, jsou práva sociální, jak jsou zakotvena v hlavě čtvrté Listiny základních práv a svobod, konkrétně v jejím článku 31.
55. Dle komentáře k danému článku Listiny (srov. Wagnerová, E., Šimíček, V., Langášek, T., Pospíšil I., aj.: Listina základních práv a svobod. Komentář. Praha: Wolters Kluwer. 2012) bývá při odlišování sociálních práv od základních lidských a politických práv zpravidla poukazováno na odlišnou povahu korespondující povinnosti státu. Sociální práva jsou jako všechna základní práva a svobody primárně veřejnými subjektivními právy vůči státu, jimž odpovídají jisté povinnosti státu vůči nositeli základního práva. Zatímco u základních lidských a politických práv převažuje povinnost státu zdržet se jistého konání, u sociálních práv je výrazně v popředí povinnost státu konat, především zajistit v případě potřeby nositeli základního práva určitá plnění či služby. Tento argument se používá jako důvod pro restriktivní výklad ústavně zaručeného rozsahu sociálních práv. Sociální práva jsou „drahá“, a proto míru sociálního zabezpečení občanů primárně stanoví Parlament. Rozhodování o rozsahu sociálních práv je do značné míry politická otázka, o níž se rozhoduje ve volební soutěži a v demokraticky zvoleném zákonodárném sboru, což se odráží v čl. 41 odst. 1 Listiny.
56. Práv podle čl. 31 Listiny se lze domáhat jen v mezích zákonů, které je provádějí (čl. 41 odst. 1 Listiny). Ze sociálních práv tak primárně plynou nároky zakotvené v zákonech, které sociální práva provádějí. Článek 41 odst. 1 ponechává zákonodárci širší prostor pro rozhodování o rozsahu těchto základních práv, než je tomu u práv v čl. 41 odst. 1 nevyjmenovaných.
57. Ústavní soud se k povaze základních práv vyjmenovaných v čl. 41 odst. 1 Listiny vyslovil v řadě nálezů.

58. Míra uvážení zákonodárce, jakou dávku a za jakých podmínek poskytnout, je díky specifické politické povaze sociálních práv širší, než u základních lidských a politických práv [srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 5. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08 (N 91/49 SbNU 273; 251/2008 Sb.), odst. 90; ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 54/10 (N 84/65 SbNU 121; 186/2012 Sb.), odst. 43-66]. „Je proto v pravomoci zákonodárce, aby rozsah poskytování sociálního zabezpečení vymezil v zákoně, přičemž není nutné, aby sociální dávky byly poskytovány ve všech myslitelných situacích“ (k tomu srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 187/2015 – 26, odst. 18).
59. Je samozřejmě pravdou, že taxativním výčtem postižení, která předurčují poskytnutí zvláštní pomůcky, dochází k vyloučení okruhu osob, jež daná kritéria nenaplní, ze sociálních dávek. Zákonodárce nicméně k takovému způsobu vymezení zdravotních postižení v rámci svých kompetencí přistoupil. I z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 62/2007 – 72, vyplývá, že „rozsah státní sociální podpory a vymezení okruhu osob, které mohou při splnění zákonných podmínek z podpory státu benefitovat, je záležitostí sociální politiky státu, tedy prioritně moci zákonodárné, nikoliv moci soudní. Je na vůli zákonodárce, jakým způsobem stanoví rozsah a vymezí podmínky státní sociální podpory“.
60. Nelze též odhlédnout od skutečnosti, že žalobce není napadeným rozhodnutím nadobro vyřazen ze systému sociálních dávek. Žalobce svou žádostí z 11. 11. 2020 žádal výslovně o zvláštní pomůcku ve formě digitálního čtecího přístroje. Jeho žádost proto nebyla posuzována z pohledu jiných zvláštních pomůcek předpokládaných ve vyhlášce č. 388/2011 Sb. Není tedy vyloučeno, že by žalobce, který má za to, že splňuje podmínky specifikované v písm. c) a d) bodu 2, přílohy I. k zákonu o poskytování dávek, měl, po řádném posouzení své žádosti, nárok na jinou z tam uváděných zvláštních pomůcek, které předpokládají postižení specifikovaná v písmenech c) a d) bodu 2, přílohy I. zákona, jako je například diktafon, kamera s hlasovým výstupem, kamerová zvětšovací lupa či digitální zvětšovací lupa. Lze tak uzavřít, že žalobce není vyloučen ze systému sociální pomoci.
61. Krajský soud dodává, že si plně uvědomuje všechny důsledky napadeného rozhodnutí pro žalobce a v žádném případě nechce bagatelizovat jeho zdravotní postižení. Příspěvek na pomůcku je však třeba vidět jako beneficium státu, který si může (při respektování ústavně právních limitů) stanovit podmínky, za kterých je bude vyplácet. K tomu srov. vedle rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 1 Ads 269/2016 – 30, ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 187/2015 – 26, i nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 9. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 40/97, ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 1/08, ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 54/10, ze dne 9. 1. 2013, sp. zn. Pl. ÚS 31/09 a další. Např. v nálezu ze dne 23. 4. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 2/08, Ústavní soud k sociálním právům uvedl, že „nemají bezpodmínečnou povahu a je možné se jich domáhat pouze v mezích zákonů (čl. 41 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Toto ustanovení dává pravomoc zákonodárci stanovit konkrétní podmínky realizace sociálních práv.“
62. Pakliže žalobce odkazoval na nálezy Ústavního soudu Pl. ÚS 42/04 ze dne 6. 6. 2006 a I. ÚS 2637/17 ze dne 23. 1. 2008, pak tyto v souzené věci krajský soud považuje za nepřiléhavé. Prvně zmiňovaný se týká diskriminace mužů v důchodovém pojištění co do institut povinného podání přihlášky k účasti na pojištění, druhý pak přístupu žadatelů k sociálním službám obecně a navazujícího odepření spravedlnosti. Nálezy se samozřejmě

otázce diskriminace ve vazbě na článek 31 Listiny věnují, nicméně nedopadají na otázku řešenou v právě souzené věci.

63. Krajský soud v posuzovaném případě nespátřil v postupu žalovaného aplikujícího právní úpravu zákona o poskytování dávek a jeho prováděcí vyhlášky č. 388/2011 Sb. porušení čl. 5 Úmluvy o právech osob se zdravotním postižením. Jak rozvedl výše, aplikovaná právní úprava v souzené věci je taxativní a nepředpokládá použití analogii či principu srovnatelnosti zdravotních postižení. Zdravotní stav žalobce byl v předchozím správním řízení řádně posouzen, na jeho námitky bylo reagováno. Žalobci jako osobě se zdravotním postižením se dostalo plné ochrany jeho práv. Správní orgán žalobci vysvětlil, že princip srovnatelnosti funkčních dopadů jeho zdravotního postižení se zdravotními postižení taxativně vyjmenovaných v části I. bodu 2 přílohy k zákonu o poskytování dávek aplikovat nelze. Ke stejnému závěru dospěly i krajské soudy a Nejvyšší správní soud ve výše citovaných rozsudcích. Ze stejného důvodu krajský soud nepřistoupil ani k žalobcem navrhovanému postupu předpokládanému v článku 95 odst. 2 Ústavy.

VII.4. Další pochybení žalovaného

64. Žalobce dále bez bližší specifikace dopadů do právní sféry žalobce považuje napadené rozhodnutí za rozporné se zásadou právní jistoty, rovnosti, legitimního očekávání a předvídatelnosti správního rozhodnutí.
65. Krajský soud k těmto obecně formulovaným žalobním bodům nad rámec již předchoze uvedeného konstatuje, že obecnost žalobních bodů nevede k jejich neprojednatelnosti, ale předurčuje míru obecnosti soudního přezkumu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 - 54; ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78; či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 - 42). Žalobce v kontextu právě vypořádávaných námitek netvrdí konkrétní dopad vznášených porušení do jejich veřejně subjektivních práv. Míra precizace žalobních bodů do značné míry předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí a posoudí ho (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2011 Sb. NSS).
66. Soud připomíná, že správní řízení před správním orgánem I. stupně i orgánem odvolacím tvoří jeden celek a odvolací orgán může doplnit a rozvést odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2003, č. j. 7 A 124/2000-39, ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 As 72/2006-167, či ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 83/2014-43).
67. Krajský soud v napadeném rozhodnutí neshledal vytýkané porušení zásad zmiňovaných žalobcem. Napadené rozhodnutí považuje za přezkoumatelné, vypořádávající se s námitkami žalobce uplatněnými v jeho podáních. V řízení před správními orgány soud neshledal vadu, k níž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Žalovaný na dostatečně zjištěný skutkový stav věci aplikoval relevantní právní úpravu a své rozhodnutí dostatečně odůvodnil.
68. Ani tato žalobní námitka žalobce tak není relevantní a neobstojí.

VIII. Závěr a náklady řízení

69. Krajský soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
70. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud proto žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je možno podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 23. června 2020

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.

samosoudkyně

USNESENÍ

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: JUDr. J. M., narozen X
bytem X
zastoupen Mgr. Ondřejem Zaorálkem, advokátem
sídlem Kpt. Vajdy 3046/2, 700 30 Ostrava

proti

žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 9. 2021, č. j. MPSV-2021/159577-923,
ve věci příspěvku na zvláštní pomůcku,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě, č. j. 18 Ad 41/2021-50, se opravuje v datu svého vydání tak, že se údaj „23. června 2020“ nahrazuje údajem „23. června 2022“.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě č. j. 18 Ad 41/2021-50 byla zamítnuta žaloba žalobce proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného ve věci příspěvku na zvláštní pomůcku.
2. Rozsudek byl vynesен u jednání konaného dne 23. června 2022 za přítomnosti všech účastníků, přičemž v písemném vyhotovení rozsudku bylo administrativním pochybením uvedeno jako jeho datum vydání „23. června 2020“.
3. Podle § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“), předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.
4. V posuzovaném případě je z okolností souzené věci (datum vydání napadeného rozhodnutí, datum nápadu žaloby k příslušnému soudu, datum ústního jednání krajského soudu *etc.*) zjevné, že při zpracovávání písemného vyhotovení rozsudku došlo k chybě v psaní co do specifikace roku vydání citovaného rozsudku. Z uvedených důvodů proto krajský soud tímto usnesením opravil shora citovaný rozsudek v části týkající data, resp. roku, jeho vydání.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

[Zadejte text.]

Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 13. července 2022

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně